

MIHAELA GLIGAN

RĂNILE ORGOLIULUI

Roman

CORESI

PUBLISHING HOUSE

WWW.CORESI.NET

CUPRINS

7	Capitolul I
27	Capitolul II
44	Capitolul III
63	Capitolul IV
77	Capitolul V
85	Capitolul VI
105	Capitolul VII
113	Capitolul VIII
128	Capitolul IX

Capitolul I

Unul dintre visele copilăriei mele se conturează în imaginea unui fluture cu aripi minunate colorate. Vânam fluturi sau, mai degrabă, vânam frumusețea aripilor lor și, în timp ce priveam fascinată amestecul de culori ce îmbrăcau aripa fragedă, îmi spuneam în sine, surâzând ușor, că Dumnezeu trebuie să fie un pictor desăvârșit, căci numai un astfel de pictor poate îmbrăca într-un mod atât de minunat și de perfect o aripă atât de fragedă.

Mi-ar fi plăcut să fiu un fluture îmbrăcat în culori sau, măcar, o gingașă pasăre pentru a mă înălța într-un zbor lîn sau rapid, după pofta sufletului meu.

Dar, pe atunci, nu știam că frumusețea aripilor de fluture sau libertatea pe care o transmite zborul unei păsări pot fi cuprinse într-un suflet. Acum nu îmi mai doresc aripi de fluturi sau zbor spre înălțimi, ci un suflet îmbrăcat în coloritul aripilor de fluture și în libertatea unui zbor de pasăre.

Cristina privește cu nostalgie bucata de hârtie îmbrăcată în cuvinte. Au trecut doi ani de când a scris aceste rânduri, doi ani de când visa că scrierile ei vor schimba suflete... Însă visul s-a pierdut undeva, în scurgerea timpului.

– Câte vise purtăm în suflet, la început de drum și cât de multe pierdem undeva, pe drum. Rostește cu o voce joasă gândul care îi străbătea sufletul.

Aparent, Cristina este o adolescentă obișnuită: înconjurată de prieteni, cu idealuri mărețe și cu o poftă de viață caracteristică tinereții. Inocența i se citește încă pe chipul luminos, în zâmbetul copilăros și în privirea uneori jucăușă, alteori, profundă, mult prea profundă pentru vârsta ei. Tocmai această profunzime a privirii o deosebește de tipicul adolescentin, căci ilustrează un suflet matur cuprins într-un trup de copil. Sublim și uimitor contrast!

Însă, în ultimele zile bucuria i-a fost umbră de ceva ce este necunoscut chiar și pentru ea însăși. Deodată, acel „ceva” își face simțită prezența.

Strigătele din camera alăturată risipesc liniștea exterioară, dar și cea din sufletul Cristinei. Se auzi o ușă trântindu-se și zgomot de pași apăsați ce trădează o stare de nervozitate. Tânăra deschide ușa încet și urmărește cu tristețe silueta care se îndepărtează cu repeziciune. În ultima perioadă de timp, doar în acest mod mai îndrăznise să își conducă tatăl: doar cu privirea. Fizic nu se mai putea apropia

de el, nu îl mai putea îmbrățișa așa cum îi stătea în obicei, căci se simțea mult prea rănită.

Iar atunci când sufletul Cristinei este rănit, nici măcar fizic nu se mai poate apropia de persoana care a rănit-o.

Închide ușa așa cum a și deschis-o, încet, fără zgomot și apoi se îndreaptă spre sertarul care găzduiește, de câteva zile, un jurnal cu copertă neagră, lucioasă, o culoare care îi caracterizează cel mai bine starea sufletească actuală.

Nu se grăbește să îl deschidă. Privește negrul copertii preț de câteva momente, ca și când ar încerca să-și pună gândurile în ordine, dar numai ea și Dumnezeu știu ce se întâmplă în sufletul atât de îndurerat.

Oftează ușor și, deschizând jurnalul, începe să scrie:

„28 iunie 2012

Sunt în vacanță și ar trebui să mă bucur de aceste zile, dar nu pot... situația dintre părinții mei devine din ce în ce mai urâtă. Cât de frumos era în urmă cu două săptămâni, când eram familia ideală pe care o invidia toată lumea... acum, nu este zi lăsată de Dumnezeu în care să nu se certe, iar eu nu știu cauza acestei bruște schimbări.

Îmi este frică de ce se va întâmpla, de presentimentul care îmi apasă inima, mi-e frică ca nu cumva să aud cuvântul «divorț».

De ce trebuia să se schimbe totul? Tata era un om atât de iubitor, atât de grijuliu, iar mama o femeie atentă și în cele mai mici detalii, gata, oricând, să îți asculte oful. Niciodată nu au existat cuvinte urâte între ei... erau atât de frumoși când se țineau de mână, sau când tata, după ce își savura cafeaua, o săruta cu tandrețe înainte de a merge spre locul de muncă.

Îmi amintesc cu câtă grijă pregătea mama mâncarea și se grăbea să termine totul până când ajungea acasă soțul ei... de câteva zile nici măcar nu mai stăm toți la aceeași masă; mănâncă fiecare când îi este foame.

Întreaga viață mi s-a dat peste cap..."

O voce cunoscută se aude, întrerupându-i scrisul. Surâde ușor și, punându-și jurnalul în sertarul de la noptieră, Cristina se grăbește spre fereastră. În fața casei o așteaptă cea mai bună prietenă, Diana.

Diana este o tânără de o frumusețe aparte, atât fizică cât și interioară, sufletul ei luminos oglindindu-se magnific în verdele crud al ochilor, dar și în gropițele din obraji, care se ivesc de fiecare dată când zâmbește. Această făptură minunată este, pentru Cristina, sora pe care și-a dorit-o dintotdeauna.

Desigur, ca în orice relație între frați sau surori, și în relația lor de prietenie au existat mici divergențe, dar toate acestea nu au făcut decât să întărească legătura sufletească atât de necesară sufletului.

Cristina deschide fereastra.

– Diana... ce e cu tine pe aici?

Fără interpunerea unui moment de pauză între întrebare și răspuns, se aude îndată vocea cristalină a musafirei:

– Am simțit că ceva nu este în regulă cu tine; aveai o voce ciudată când am vorbit ultima dată la telefon, așa că... iată-mă!

Gestul și cuvintele prietenei sale aduc o ușoară bucurie în sufletul Cristinei care rostește, mai mult pentru sine:

– Ai străbătut tot orașul pentru a mă vizita...

Dar aceste cuvinte, deși se voiau rostite pentru un singur suflet, nu rămân neînțelese. Îndată se aude un râset urmat de invitația la o plimbare, invitație rostită în stilul caracteristic al Dianei.

– Prietenii la nevoie se cunosc și... mi-a prins bine această plimbare. Haide, o scurtă plimbare nu îți strică nici ție!

Cristina scutură din cap, în semn de negație. Dar nu are sorți de izbândă, nu când vine vorba de o prietenă precum cea din fața casei.

– Dacă vrei să rămâi singură și să îți plângi de milă, te anunț de pe acum că nu am de gând să te las și nu mă pune la încercare, fiindcă știi că sunt capabilă să vin chiar acum la tine în cameră!

– Bine, bine, cobor imediat!

Cristina închide fereastra și, înainte de a părăsi camera, își privește chipul în oglindă pentru a vedea în ce măsură

acesta trădează starea ei interioară. Răsuflă ușurată, durerea interioară nu se vedește pe chipu-i frumos, însă, planurile nu coincid întotdeauna cu dorințele omului. Chiar înainte de a face primii pași în curtea interioară care a preluat și rolul de grădină, Cristina este nevoită să se oprească.

– Unde mergi?

Vocea stinsă a mamei indică o tristețe profundă și o acută oboseală sufletească.

– În oraș.

Se aude răspunsul scurt al Cristinei.

Acest răspuns sec nu o descurajează pe Claudia, mama Cristinei, a cărei grijă părintească se dezvăluie îndată, în cuvintele:

– Ai grijă, draga mea!

Efectul acestei griji îmbrăcată în cuvinte nu este cel scontat. Cristina simte cum sufletul îi este cuprins de o furie inexplicabilă și, fără cea mai mică încercare de a controla acest monstru cu nume de furie, își țintuiește mama cu privirea și îi replică, pe un ton răstit:

– Sunt în Galați, orașul meu natal, orașul pe care îl cunosc cel mai bine. Ce mi s-ar putea întâmpla?

O tăcere stânjenitoare se așterne. Claudia e surprinsă de impertinența fiicei sale, o impertinență care necesită un răspuns urgent.

– Nu îmi vorbi așa, sunt mama ta!

Un zâmbet ironic se așterne pe chipul Cristinei.

– Încetează să mai fii!

Trânțește ușa și iese în întâmpinarea Dianei. Dar, dacă tânăra cu ochii verzi nu și-a schimbat dispoziția sufletească, nu aceleași cuvinte se pot spune și despre Cristina.

– Credeam că te-ai răzgândit și, dacă ai mai fi întârziat doar un minut, atunci...

– Gata, am ajuns! Îi curmă vorba, Cristina.

Zâmbetul de pe chipul Dianei dispare îndată, surprinderea citindu-i-se în priviri. Nu își mai văzuse prietena într-o astfel de stare și nu știe cum să procedeze în această situație neașteptată. În cele din urmă, în speranța că totul va reveni la normal sau poate în încercarea de a câștiga timp pentru a înțelege mai bine motivul acestei schimbări radicale de comportament, îi adresează o întrebare cu privire la locul destinației. Cristina evită să o privească, dar îi răspunde că nu are dispoziția necesară pentru plimbări lungi.

Diana nici nu aude răspunsul, căci este mult prea preocupată să-i citească în suflet. Amintiri vechi erup din propriul suflet, iar un răspuns începe să prindă contur. Tresare ușor și, cuprinzând mâna Cristinei, o trage după ea ca și cum ar dori să o salveze de ceva sau de cineva înspăimântător.

– Mergem în Parcul Libertății, nu e departe de casa ta și cred că e locul ideal pentru... dezgroparea unor amintiri blestemate.

La intrarea în parc, statuia hatmanului Ivan Stepanovici Mazepa întâmpină oamenii grăbiți, uneori prea obosiți și

îngândurați, oameni ce s-au decis să se recreeze sau, pur și simplu, să se lase pradă gândurilor într-un loc idilic, într-un cadru natural.

Diana ignoră prezența rece a hatmanului și se oprește în dreptul unei bănci umbrite de crengile unui tei îmbătrânit și înmiresmat. Întorcându-se spre prietena sa, o întreabă direct:

– Sunt conflicte în familia ta?

Oricât de puternică și-ar fi dorit să fie, Cristina nu mai suportă greutatea unei astfel de suferințe și izbucnește în plâns.

– Nu mai suport această situație, Diana, îți jur că nu o mai suport! Nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat în acea seară... după cină, m-am retras în cameră, lăsându-i singuri, iar a doua zi totul s-a schimbat.

Diana nu mai are nevoie de alte cuvinte, temerea adevărindu-i-se. Își îmbrățișează prietena care, printre suspine, abia rostește:

– Am... încercat să găesc... un răspuns, dar... nimeni nu îmi spune nimic... aud doar urlete și văd doar... lacrimi.

– Liniștește-te, draga mea, timpul le vindecă pe toate.

Simțindu-se neînțeleasă și rănită, Cristina se desprinde brusc din îmbrățișare.

– Timpul?! Nu îmi vorbi despre timp, nu îmi vorbi despre viitor când eu nu știu cum să supraviețuiesc prezentului!

– Cristina, vei supraviețui prezentului! Dacă eu am reușit, atunci vei reuși și tu!

A uitat cu desăvârșire că nu este singura care trece printr-o astfel de situație. Poate e un mod egoist de a privi lucrurile în această manieră... sau poate nu este, căci numai Cel ce cunoaște sufletele oamenilor știe cât de mare poate să fie, adesea, disperarea lor, dar acest gând, că și alții au cunoscut această suferință, îi aduce Cristinei o oarecare alinare sufletească.

– Tu... cum ai reușit să treci peste divorțul părinților tăi? Diana privește, dintr-odată, în altă parte.

– Nu am trecut și nici nu voi trece vreodată peste divorțul lor. Încă mă afectează și nu cred că această rană se va închide vreodată, însă... m-am resemnat și am acceptat, într-un final, că eu nu pot schimba cu nimic decizia lor.

Melodia telefonului le întrerupe discuția.

– Mama...

Cristina respinge apelul, punându-și telefonul în buzunar.

– Ce faci? De ce nu i-ai răspuns?

– Nu am chef să-i ascult predicile. Uneori mă exasperează cu grija ei obsesivă.

Comportamentul Cristinei o intrigă pe Diana care, firea tumultoasă, izbucnește:

– Nu te răzbuna pe mama ta din cauza situației prin care treci!